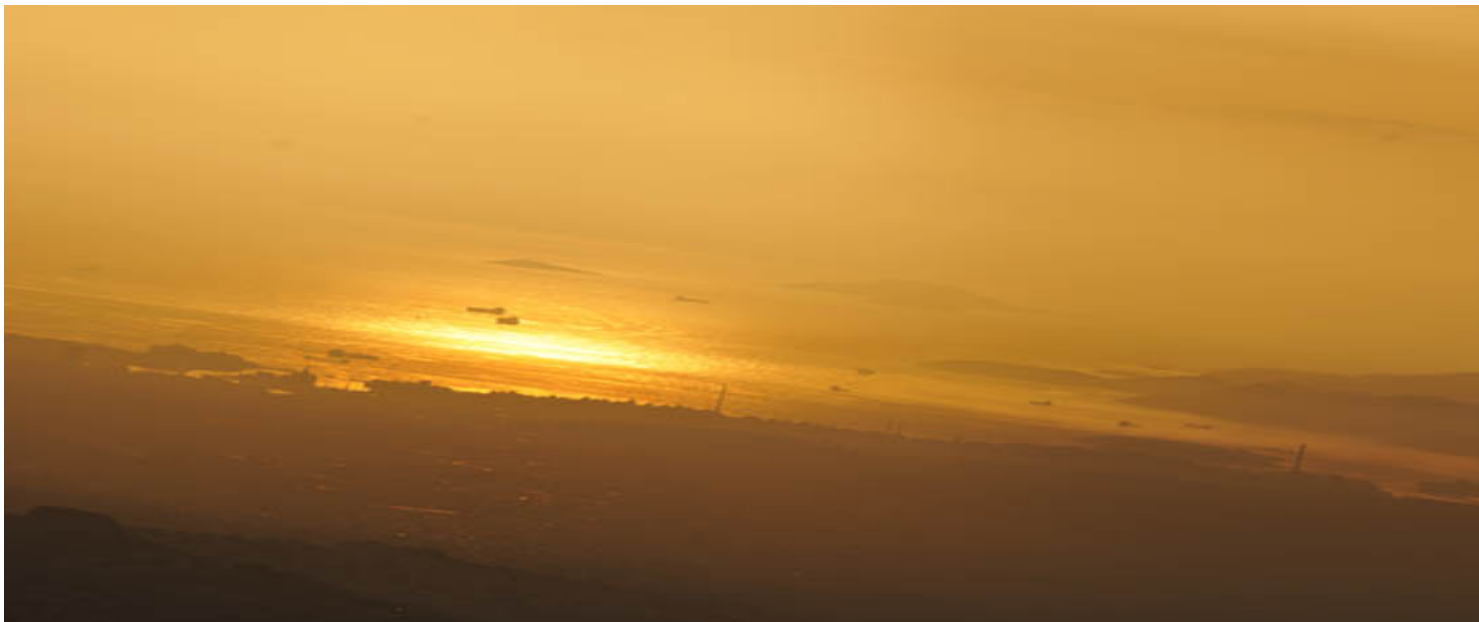

Οι ατελείωτες ώρες πτήσεων που απαιτήθηκαν ώστε να πάω και να έρθω στην Δυτική ακτή των Η.Π.Α. μέσω Φρανκφούρτης και Νότιας Καρολίνας, δεν είχαν πολλούς τρόπους να νικηθούν. Ύπνος ελάχιστος, διάβασμα αρκετό.

Αφού ευχαριστήθηκα τον «εποχούμενο Ελύτη» του Ηλία Καφάογλου, κατασπάραζα το πόνημα του Luke Harding για τον Edward Snowden, τον πλέον καταζητούμενο άνθρωπο του κόσμου. Η υπόθεση ξέσπασε το καλοκαίρι του 2013, και μας έδωσε, σε όσους απονήρευτους τουλάχιστον, μιαν άλλη εικόνα για το τι και πως συμβαίνει.

Κάπως νωρίτερα, σε μια μάλλον προφητική ταινία του Tony Scott, το ενδιαφέρον κατασκοπευτικό θρίλερ *Enemy of the State*, από το μακρινό, για τις εξελίξεις των ψηφιακών δεδομένων 1999, είχαμε μια πρώτη καλή κινηματογραφική ιδέα.

Υπερβολές. Έτσι είχαμε πολλοί χαρακτηρίσει, το περιεχόμενο της γραφής του σεναριογράφου David Marconi που ερμήνευσαν τόσο ζωντανά οι Will Smith, Gene Hackman.

Μέχρι που μας προέκυψε η 9/11, η οποία πιθανότατα λειτούργησε και προσχηματικά. Μέχρι που οι αλματώδεις εξελίξεις σε κάθε βαθμίδα της ψηφιακής τεχνολογίας, μετέτρεψαν πράγματα του μύθου σε καθημερινότητα.

Μέχρι που η ίδια η τεχνολογία, εκ των πραγμάτων, δεν τιθασεύεται από τα καλούπια της όποιας νομολογίας.

Μέχρι που οι νομοθέτες δεν είναι καν σε θέση, να αντιληφθούν πως να προστατευθεί η ιδιωτικότητα του πολίτη.

Μέχρι που οι εφιάλτες του A. Huxley και του G. Orwell να μοιάζουν με βόλτα σε πάρκο, μπροστά στις νέες εξελίξεις.

Βεβαίως υπάρχει και η άλλη πλευρά. Η οποία θέτει και το αφελές επιχειρήμα. *«Είμαι νόμιμος, δεν έχω να φοβηθώ κάτι, δεν με νοιάζει».*

Κάπου εδώ θυμήθηκα τον Μεσόγειο Paul Valery, που σχεδόν έναν αιώνα νωρίτερα, τότε που ούτε τηλεόραση δεν υπήρχε μας προϊδέαζε:

«Η πολιτική είναι η τέχνη να εμποδίζεις τους ανθρώπους να ανακατεύονται σε όσα τους αφορούν»

Μέχρι που βγήκε αληθινός.

Χρόνια πολλά και καλή μας τύχη.